

▶ 1. Tibor Zsolt: MENEDÉK / SHELTER

társas, 2013. kréta, grafit, fotó, papír, 37x70cm / **board-game**, 2013. chalk, graphite, photograph, paper, 37x70 cm

feketén fehéren, 2013. kréta, akril, vegyes technika, papír, 35x50 cm / **black on white**, 2013. chalk, acrylic, mixed media, paper, 35x50 cm

neked, 2011-2013. grafit, vegyes technika, papír, 21x29 cm / **for you**, 2011-2013. graphite, mixed media, paper, 21x29 cm

sunday, 2011. video loop / **sunday**, 2011. video-loop

▶ 2. Tibor Zsolt: REND / ORDER

ajándék, 2012. kréta, színes ceruza, akril, vegyes technika, papír, 38x42 cm / **gift**, 2012. chalk, color pencil, acrylic, mixed media, paper, 38x42 cm

kegy, 2013. grafit, tus, vegyes technika, könyvkarton, 35x48 cm / **mercy**, 2013. graphite, Indian ink, mixed media, cardboard, 35x48 cm

csizma, 2012. grafit, zsírkréta, papír, 29x21 cm / **boots**, 2012. graphite, crayon, paper, 29x21 cm

kisuniform, 2012. szitanyomat, papír, 29,5x42,5 cm / **little uniform**, 2012. silk screen, paper, 29,5x42,5cm

guru, 2011. grafit, kréta, tus, papír, 21x29 cm / **guru**, 2011. graphite, chalk, Indian ink, paper, 21x29 cm

búvárkirály, 2011. kréta, színes ceruza, papír, 29x21 cm / **diver king**, 2011. chalk, color pencil, paper, 29x21 cm

▶ 3. Tibor Zsolt: REMÉNY / HOPE

a remény rossz rajza, 2013. kréta, színes ceruza, vegyes technika, papír, 48x56 cm / **bad drawing of hope**, 2013. chalk, color pencil, mixed media, paper, 48x56 cm

S, 2013. kréta, vegyes technika, papír, 21x29 cm / **S**, 2013. chalk, mixed media, paper, 21x29 cm

cím nélkül, 2013. fénymásolat, üzenőtábla, 27x40 cm / **untitled**, 2013. photocopy, noticeboard, 27x40 cm

7 db digitális print dibondon, 2011-2013. 9x13 cm / **7 digital prints on dibond**, 2011-2013. 9x13 cm

▶ 4. Tibor Zsolt: MUSZEION

muszeion, 2010. grafit, kréta, gouache, papír, 21x29 cm / **muszeion**, 2010. graphite, chalk, gouache, paper, 21x29 cm

muszeion III., 2013. kréta, gouache, vegyes technika, papír, 21x29 cm / **muszeion III.**, 2013. chalk, gouache, mixed media, paper, 21x29 cm

polc, 2011. színes kréta, papír, 21x29 cm / **shelf**, 2011. color chalk, paper, 21x29 cm

címer, 2013. faragott fa, digitális print dibondon, 31x19 cm / **coat of arms**, 2013. carved wood, digital print on dibond, 31x19 cm

új reformkor, 2011-2013. grafit, kréta, akvarell, vegyes technika, papír, 21x29 cm / **new reform era**, 2011-2013. graphite, chalk, aquarelle, mixed media, paper, 21x29 cm

2 db digitális print dibondon, 2011-2013. 9x13 cm / **2 digital prints on dibond**, 2011-2013. 9x13 cm

▶ 5. Tibor Zsolt: big sunday

2011. színes ceruza, tempera, akril, papír, 102x123 cm / **big sunday**, 2011. color pencil, tempera, acrylic, paper, 102x123 cm

▶ 6. Tibor Zsolt: expedit (kontroll)

2013. kréta, vegyes technika, papír, 48x52 cm / **expedit (control)**, 2013. chalk, mixed media, paper, 48x52cm

▶ 7. Tibor Zsolt: zárvány

2012. plexi, grafit, színes ceruza, kréta, akvarell, üveg festék, applikációk, vegyes technika, 130x150 cm

/ **inclusion**, 2012. plexi glass, graphite, color pencil, chalk, aquarelle, glass paint, applications, mixed media, 130x150 cm

▶ 8. Szörényi Beatrix: Felületi menedék

2013. vegyes technika / **Refuge in the Surface**, 2013. mixed media

▶ 9. Szörényi Beatrix: Új irány

2013. kerámia, lakkfilc, ø15x31 cm / **New Direction**, 2013. ceramics, lacquer marker, ø15x31 cm

▶ 10. Szörényi Beatrix: Your Consent is My Strength (Az én erőm a ti egyetértésetek)

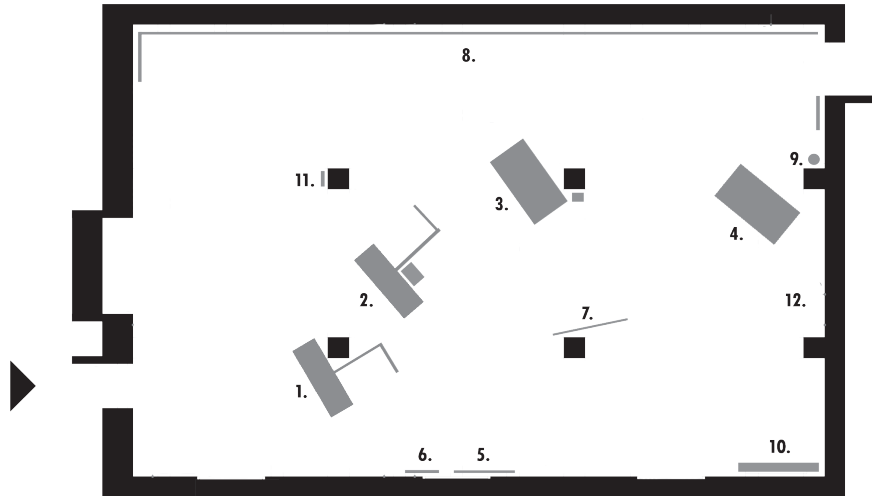
2010. gipsz relief. 130x80 cm / **Your Consent is My Strength**, 2010. plaster relief. 130x80 cm

▶ 11. Szörényi Beatrix: Segédeszköz

2013. plexi, fa / **Aid**, 2013. plexi-glass, wood

▶ 12. Kordonok a Magyar Nemzeti Galériából

/ **Cordons from the Hungarian National Gallery**

2013/02/09 – 03/24

Megnyitó: 2013. február 8., péntek, 19h

Vernissage: 7pm, Friday, 8th February 2013

Megnyitja: Csatlós Judit antropológus

Opening speech by Judit Csatlós, anthropologist

NYOMVONAL DESIRE PATH

Kiállító művészek / Exhibiting artists:

Szörényi Beatrix

Tibor Zsolt

A Trafó Galéria két olyan magyar képzőművész alkotásainak enged teret, akik a pályájuk kezdete óta alkalmazott konzekvens módszertanuknak köszönhetően saját generációjuk emblemáikus alkotóivá nőttek ki magukat. Szörényi Beatrix abszurd konceptuális alapokból építkező akvarelljei meghatározó fontosságúak az egyre népszerűbb műfajon belül is, míg Tibor Zsolt dekonstruktív alkotásainak vizsgálata nélkül nem lehet ma kortárs magyar rajzról beszélni.

A két művész kiállítása mégsem a műfaj status quo-jára fókuszál, hanem a folyamatos kísérletező kedvre. Jelen keretek közti bemutatkozásuk apropója is az, hogy markáns kiinduló pozícióikat mindketten más műfajok saját praxisukba történő beolvasztásával tették teljessé. Legutóbbi munkáikban is már erősen a tárgy-létrehozás felé fordultak. Így a kiállításon is plasztikai elemekre terjesztik ki, vagy azokkal teszik teljessé kétdimenziós alkotásaikat. A galéria terében különböző hibrid installációs műfajok jelennek meg; papírmunkák, objektek és assemblage-ok keverednek és kerülnek új egyensúlyba.

A két művész kiállítása mégsem a műfaj status quo-jára fókuszál, hanem a folyamatos kísérletező kedvre. Jelen keretek közti bemutatkozásuk apropója is az, hogy markáns kiinduló pozícióikat mindketten más műfajok saját praxisukba történő beolvasztásával tették teljessé. Legutóbbi munkáikban is már erősen a tárgy-létrehozás felé fordultak. Így a kiállításon is plasztikai elemekre terjesztik ki, vagy azokkal teszik teljessé kétdimenziós alkotásaikat. A galéria terében különböző hibrid installációs műfajok jelennek meg; papírmunkák, objektek és assemblage-ok keverednek és kerülnek új egyensúlyba.

Szörényi Beatrix egyik fontos kísérleti terepe a relief műfajának újradefiniálása, amely a fal síkjából kiemelkedve válik olyan szerkezetté, mely képes papírműveit egymás mellérendelve átszerkeszteni. Míg Tibor Zsolt művei kiforgatott tárolók, bútorok hordozóin jelennek meg a térben. Ez az alapvetően mobil modulokra épülő struktúra is felhívja a figyelmet a művek variálható és homogén egységeire.

Mindkét alkotó kapcsán fontos kihangsúlyoznunk azt, hogy műveik bemutatása alapvetően mellérendelő, és nem hierarchikus természetű; valamint, hogy mindketten előszeretettel nyúlnak a gyerekkor közös referenciapontjaiként szolgáló formákhoz. Szörényi és Tibor a Múzeummal, mint esztétikai konstrukcióval és az intézményesült archiválás státuszával is foglalkoznak legújabb műveikben.

A kiállítás időtartamára pedig együttállásba kerülnek legújabb, erre az alkalomra létrehozott műveik, amelyek konstellációja mindenféleképpen új metszéspontokat és ösvényeket jelöl ki számukra, azon a pályán, amelyen innovatív eszközökkel nyúlnak a rajz műfajához.

Szörényi Beatrix a Magyar Képzőművészeti Egyetem Intermédia szakán, míg Tibor Zsolt az egyetem Festő szakán végzett. Mindkét alkotó Derkovits-ösztöndíjas volt és egyaránt elnyerték a Fiaatal Képzőművészek Stúdiója Egyesület Herczeg Klára-díját, Tibor Zsolt 2009-ben a Strabag Art Award International első magyar díjazottja volt. Tibor és Szörényi munkáival pedig ma már gyakran találkozhat a közönség nemcsak a régió olyan központjaiban, mint Bécs vagy Prága, hanem Németországban, Finnországban és Svájcban is.

Trafó Gallery hosts the works of two emerging Hungarian artists, who became emblematic figures of their generation, because of the consistent methodology with which they work since the beginning of their career. The exhibition draws attention on the paralell practices of Szörényi and Tibor, and also casts light on the gently ephemeral nature of their pieces. Beatrix Szörényi's aquarelles based on absurd conceptualism are of definitive importance within the increasingly popular genre, while Zsolt Tibor's deconstructive works have become indispensable within the discourse on contemporary Hungarian drawing.

The exhibition of the two artists on the other hand doesn't focus on the status quo of the genres, rather on the appetite for experimentality. The apropos of their present introduction is the way how the artists modified their sharp practices through incorporating other genres into their work, which has become more and more object-based recently. In the context of the exhibition they also expand their two-dimensional works into the third dimension of the space, and they extend their production onto objects. Different installation-based hybrid genres occur in the gallery, where paperworks, assemblages and objects are all mixed up.

Beatrix Szörényi tries to redefine the genre of the relief with her latest wall-experiments. The relief for Szörényi becomes an instrument, which makes her capable of re-editing the linearity of her paperworks. While the pieces of Zsolt Tibor are exhibited on twisted out and dissorted furniture, containers and archivers. These vehicles are parts of a mobile modular system which makes the artist's work perceivable as variable and homogenous units.

It is of utmost importance to highlight that the nature of the presentation of the works of both artists is rather non-hierarchical and juxtaposed; and that both of them are inspired by a pool of motifs which have a common referentiality in the childhood. Szörényi and Tibor are also reflecting in their works on the status and aesthetics of institutionalised archiving and the museum, as such. For the duration of the exhibition their latest works produced for this occasion will be presented in a new constellation, which will serve as a new intersection and path for their future practices which will intervene with further innovative forms in the genre of drawing.

Beatrix Szörényi graduated from the intermedia department of the Hungarian University of Fine Arts, while Zsolt Tibor graduated from the painting department of the very same university. Both artists were Derkovits Scholarship awardees and both won the Herczeg Klára Prize of the Studio of Young Artists' Association. Zsolt Tibor was the first Hungarian artist to be awarded by the Strabag Artaward International in 2009. The audience today has more chance to encounter Tibor's and Szörényi's works not merely in the region's centrals such as Vienna and Prague, but throughout Germany, Finland and Switzerland as well.

„Szörényi Beatrix rajzokat, akvarelleket, objekteket, hagyományosabb értelemben vett szobrokat, neokonceptualista kiadványokat, és ezeken alapuló installációkat készít, de korábbi művei között videó munkákat és fotódokumentáció-alapú projektműveket is találunk. Fontos számára a tárgyszerűség, a tárgyasultság, a mű és a tárgy relációja, amellyel alapvető filozófiai, morális kérdéseket vet föl vizuális konstrukciókként. A kontextusából kiragadott vagy funkciójától megfosztott tárgy ideáját kérdőjelezi meg akvarelljein és rajzain, mivel azokat összefüggéseiktől megfosztottan - vagy éppen újakba helyezve - visszamenőlegesen demonstrálja értelmetlenségüket, értelmezhetetlenségüket.

Más médiumban készült munkáira is jellemző, hogy abszurd módon képes idegenné változtatni megszokott dolgokat, és viszont. Általában is elmondható Szörényi művészetéről, hogy szkeptikusan tekint a köztudatban forgó evidenciákra: elsősorban az önonazonosságra, vagy a fizikai törvényekre is; kigondol és el is készít olyan konstrukciókat, amelyek megszokott tapasztalatainkkal ellentétesen működnek.”

Paksi Endre Lehel (forrás: www.artportal.hu)

„Szörényi Beatrixet foglalkoztatja a szabadsággal szembehelyezkedő, de annak egyben keretet adó „rend” fogalma. Ez állandóan megújuló konstrukció művészeti univerzumában. Az emberből származó „idea” folyamatosan felforgatja és újradefiniálja a „rendet”. Ennek a dinamikának köszönhetően Szörényi másképp láttathat korábban szilárdnak hitt tényeket. Az ember ugyanakkor az ideái által teremti meg autonómiáját.

A művész akvarelljei és rajzai a semmiben lebegnek — gondolati modellek, játékok a világ “hullámvasújtjáról”. A társadalmi létünknek alapot adó beszélt vagy írott nyelv képeiből jön létre a papíron az a vizuális képi világ, melynek modelljei aztán Szörényi Beatrix szobraiban, objektjeiben tárgyasulnak.”

Részlet Döme Gábor szövegéből. In.: Na, mi van? Kortárs magyar művészeti körkép. (Szerk.: Angel Judit, Petrányi Zsolt), 2008, Műcsarnok, Budapest

„Szörényi Beatrix rajzai a történelem és a kultúrtörténet lineáris narratíváját törik meg a vizuális irónia eszközeivel. A többnyire manipulált, vagy abszurd fragmentumok képfolyamának szerkesztése és szerkezete a totális történetmesélés lehetetlenségére reflektál. A szöveg és az enigmatikus képek által alkotott - a rajz eszközei által pedig egybedolgozott - tulajdonképpeni kollázsok Szörényi legemblematikusabb munkái. Szörényi kiforgatott efemer emlékművei, a kulturális emlékezet mélyén húzódó és folyamatosan megújuló törések reprezentáció is.”

Fenyvesi Áron

“Beatrix Szörényi creates drawings, aquarelles, objects, more traditional sculptures, neo-conceptual publications and installations based on all of these genres. Among her earlier works we can find videos and projects based on photo-documentation as well. She is preoccupied with the relationship of the object and the artwork, and object matters are important for her in general. She poses essential philosophical and moral questions through visual constructions of her pieces. She queries the idea of the de-contextualised and functionless objects on her drawings and aquarelles, as she demonstrates their senselessness and misconception through placing them in new relations.

Szörényi can make familiar things alien in an absurd way, or on the contrary; she turns aliens into more familiar. In general we can state that Szörényi’s art is sceptic towards big evidence: self-referentiality or even physical laws. She makes up and creates constructions which work opposite to our previous experiences.”

Endre Lehel Paksi (source: www.artportal.hu)

“What can be deemed a paradoxical purpose for Beatrix Szörényi’s art is arresting Freedom. She proposes an inner freedom that relies on individual thinking, and seeks to discredit rules that have been posed by society, and are hence open to questioning. She is also interested in what opposes freedom but also provides a frame for it, the idea of Order, this continuously renewing construct. Man’s ideas upset Order, and throw a new light on facts previously considered immovable. Through ideas one creates autonomy. Szörényi’s aquarelles float in nothingness — they are conceptual models, games from the “roller coaster” of the world. Based on the images of spoken or written language, the foundations of social existence, a visual world is created on the paper, whose models are then objectified in the sculptures. In the new dimension that emerges, humour is an important element of mood, which makes rules turn inside out, and allows ample room for play.”

Quote from Gábor Döme’s text. In.: What’s Up? Contemporary Hungarian Art. (Ed.: Judit Angel, Zsolt Petrányi), 2008, Műcsarnok, Budapest

“The drawings of Beatrix Szörényi break the linear narrative of history and culture with the tool of visual irony. The structure and the edited form of the manipulated and absurd visual fragments reflects on the impossibility of total narratives. The collages which are constructed by words, sentences and enigmatic images — and which are homogenised by the medium of drawing — create the body of the most emblematic works of hers. The twisted ephemeral monuments of Beatrix Szörényi can be interpreted as representations of the fractures beneath memory and cultural history.”

Áron Fenyvesi

„Tibor Zsolt hihetetlenül türelmes és következetes gyakorlatot folytat. Racionális és időrabló munka eredményeként jönnek létre irracionálitás-térképei, melyek egyfajta archeológiai feljegyzések is. Ugyanakkor nem rejtvények, nem arra kell rájönni, hogy a művész mit rejtett el a vonalak között, nem a kódot kell kideríteni, ami azután lehetővé teszi a megértést (. . .) Tibor Zsolt munkái kétdimenziós experimentális emlékművek anyyiban, hogy nem derül ki róluk első pillantásra, hogy mire is kellene általuk emlékeznünk. Mégis ott vannak bennük az életünk, környezetünk elemei, tárgyai, formái. Ott vannak a terek, a szimbólumok, a szavak. Egy kollektív emlékezet alkotórészei. (. . .) A munkák bizonyos nosztalgiával tekintenek a világra. Ez a stratégia részben felmutatja az új technológiák elődjeit, reflektál rájuk, de új kihívások elé is állítja őket. Amit a műveken látunk, az a 20. század eszköztára: szerszámok, bútorok, architektúrák, jelvények, mérőeszközök, milliméterpapír, különböző gépek, játékok, flipperek — egy talán eltűnőben lévő tárgyi világ. (. . .) Egy inspiráló világegyetem, amelyben találkozik a modernizmus univerzalitása a posztmodernizmus referencialitásával, a punk anarchizmusa pedig a mérnök pontosságával.”

Részlet Andreas Fogarasi megnyitó szövegéből (C.E.Z.Ú.R.A., 2011. január 26, Vilitn Galéria, Budapest)

„A számos képkalkotó rétegből adódóan Tibor Zsolt műveinek jelentéstartalma nem írható le lineárisan. Tekintetünk sem képes egyszerre befogni őket, ehelyett fokozatosan tapogatja le az egyik elemet a másik után, vagy éppen egyidejűleg érzékel olyasmit, ami nem is tartozik össze. Tibor konkrét vizuális motívumai is összetettek, számos személyes, történeti vagy kulturális utalás hordozói, amelyek lazán kapcsolódnak egymáshoz. Nem ok-okozati viszonyban állnak egymással, hanem egy asszociációkra épülő jelentéshálót alkotnak. Hatásmechanizmusuk azonos az internet korában leírt hálózati tudásmodellel. Tibor Zsolt így az észlelés struktúrájában bekövetkezett változást tudatosítja bennünk, anélkül, hogy a legkorszerűbb technikai eszközöket kellene használnia ehhez.”

Részlet Sebestyén Ágnes: Átvilágítás(2011) című írásából

„Tibor Zsolt rajzsorozataiban, figurális és absztrakt elemekkel repetitív módon telesztótt felületeiben azt teszteli, hogy miként képes önmagát, mint alkotót és személyiséget elhelyezni, identifikálni annak az univerzumnak a bemutatása révén, amelyet a kényszeres készletések bonyolult hálózata tart össze. Miként újabb műveire is, korábbi, hatalmas méretű rajzaira is az anyaggal, a papírral való közvetlen és játékos kapcsolat, valamint a félkésztség és a nyersanyagyszerű minőség volt a jellemző. Ragaszkodása a be nem fejezettséghez olyan kényszeres viszonyulásokra utal, amelyek nyomása alatt — ha a még befejezetlen mű számára már megnyugtató eredményeket és sikerélményt jelent is — újabb megoldandó problémákat keres. Miközben örömrajzoknak nevezi narratív elemeket hordozó figuratív műveit, folyamatosan kordában is tartja rajzolói képességét, így a felszabadultság és a szüntelen önfegyelmezés harca zajlik képein.”

Részlet Molnár Edit írásából. In.: Magánügy? 2005, Műcsarnok, Budapest

“Zsolt Tibor’s art practice depends on incredibly patient and consistent mechanisms. He creates his maps of irrationality, which are in a way archeological notes as well, with extremely time consuming, rational work. Although the works themselves are not riddles, we don’t need to figure out what did the artist hide between the lines, we don’t need to crack the code, which would make us able to understand the work(. . .)Zsolt Tibor’s works are experimental two-dimensional monuments, what doesn’t reveal for the first sight is what should we commemorate with them. But still there are elements, objects, forms of our life and environment in them. There are spaces, symbols, words inside, which are all parts of a collective memory. (. . .)The works take on a nostalgic perspective on the world. What we see on them is the toolkit of the XXth century: furniture, architecture, signs, instruments, gauges, tools, millimeter paper, different machines, games, flippers —a slightly disappearing world of objects.(. . .)An inspiring universe, where the universality of modernism meets the referentiality of postmodernism, and the anarchism of punk encounters the precision of an engineer.”

Quote from Andreas Fogarasi’s opening speech (C.E.Z.Ú.R.A., 26 January 2011, Vilitn Gallery, Budapest)

“The works of Zsolt Tibor, because of their multiple layers of image-constitition, can’t be depicted in a linear way. Our sight approaches one component of the work after the other, and perceives parts simultaneously, which are not even meant to be coherent. Tibor’s visual motifs are complex, as they bear many personal, historical and cultural references, which are loosely bound together. They are not always in a coherent relation, but they construct a network of meaning. This mechanism also refers to the contemporary model of cognitive knowledge in the age of internet. Zsolt Tibor thus makes us aware of the change in the structure of our perception, without using cutting-edge technological devices.”

Quote from Ágnes Sebestyén’s text ‘Screening’ (2011)

“Zsolt Tibor’s series, surfaces covered in a repetitive manner with figural and abstract elements, are devoted to a test, where the artist tries to identify and position himself by presenting a world which is held together by a complex network of compulsive obsessions.

Beside maintaining an informal and playful relationship to the paper, his earlier, vast drawings had an unfinished quality, as if the works were mere raw material. His insistence on not finishing the works indicates compulsive relationships, under pressure of which he needs to find problems, even if the unfinished work furnishes him with a comfortable sense of achievement.

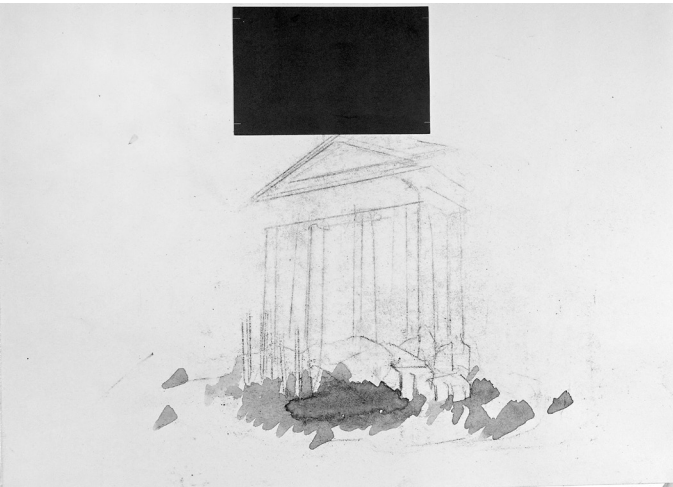
While he calls ‘spontaneous’ those figurative drawings, which contain narrative elements, he wants to keep a constant check on his ability to draw: thus his pictures become battlefields of unrestraint and continuous self-discipline.”

Quote from Edit Molnár’s text. In.: Privat Matter? 2005, Műcsarnok, Budapest

Szörényi Beatrix: Felületi menedék -részlet-, 2013. vegyes technika

/Refugee in the Surface -detail-, 2013. mixed media

Tibor Zsolt: muszeion III., 2013. kréta, gouache, vegyes technika, papír, 21x29 cm

/muszeion III., 2013. chalk, gouache, mixed media, paper, 21x29 cm